

On vas amb banderes i avions?

Arcadi Oliveres

El govern del Partit Popular ha decidit de celebrar enguany a Barcelona el Dia de les Forces Armades i de fer-ho, entre més actes, amb una desfilada que, tanmateix, han anunciat que serà la darrera.

Al marge de l'escàs entusiasme que a Catalunya hi ha per l'activitat militar, al marge de la manca de tacte que representa escollir Barcelona com a seu de l'esdeveniment i al marge de l'evidència en què han quedat els partits polítics que han donat als actes un suport incondicional, s'imposen unes reflexions racionals sobre què representa l'exaltació de la cultura de les armes en un any que precisament les Nacions Unides han declarat any internacional de la cultura de la pau.

La primera de les reflexions ens porta a denunciar l'intent manipulador de justificar "el tot per la part". El ministre de Defensa ha insistit a reconèixer a les forces armades la seva tasca "eminentment humanitària". Sense entrar ara en l'anàlisi en profunditat d'aquestes tasques hu-

manitàries, cosa que convindrà de fer en algun moment, i sense entrar tampoc en el fet que moltes d'aquestes tasques podrien ser dutes a terme, probablement amb més eficàcia, per unes adequades forces de protecció civil, convé de demanar-nos per què es constitueix un exèrcit professional de 170.000 persones quan no han estat pas més de 10.000 les que han intervingut en les forces de pau internacionals aquests darrers deu anys.

La segona de les reflexions té a veure amb la integració de les forces armades espanyoles en un naixent bloc de defensa europeu promogut simultàniament per la Unió d'Europa Occidental (UEO), el secretari general de la qual és Javier Solana, i per la Unió Europea mitjançant la seva Política Exterior i de Seguretat Comuna (PESC), que té també Javier Solana de responsable. La constitució de "l'euroexèrcit" a base de formar brigades mixtes amb militars de països diferents, l'entrada en funcionament dels serveis d'espionatge europeu, i la promoció de la fabricació conjunta d'armes de la qual és un car i inútil exemple l'avió de combat europeu, són algunes de les conquestes d'aquest projecte europeu.

Tanmateix l'aspecte més perillós d'aquest projecte està en

les "amenaces" que vol contrarestar i que, a més de les òbvies de caràcter constitucional, són el "terrorisme, el narcotràfic i la immigració il·legal" i la "defensa dels interessos econòmics i estratègics d'Europa a tot arreu del món". Si, d'una banda, el terrorisme, el narcotràfic i la immigració il·legal tenen solucions polítiques, econòmiques i socials, i no pas militars, d'una altra, la defensa dels interessos econòmics no és sinó l'antic imperialisme revestit d'una suposada modernitat. Cal dir, a més a més, que aquests aspectes de la seguretat europea han estat sotrets a tot debat democràtic, atès que s'han dilucidat en l'àmbit de la UEO i no pas de la UE, cosa que hauria significat almenys que apareguessin al Parlament Europeu. Per complementar tot això que precedeix, no oblidem que aquest sistema de defensa ha proclamat en tota ocasió la seva voluntat de no ser independent, sinó de constituir en qualsevol circumstància "la pota europea" de la OTAN.

ARKIU / RAFA GIL

El ministre de Defensa, Federico Trillo. Ha insistit a reconèixer a les forces armades la seva tasca "eminentment humanitària".

La tercera de les reflexions, cal vincular-la amb la dimensió econòmica de la defensa armada. Una dimensió econòmica que en el cas espanyol va representar l'any 1999 una despesa real de 2.302.000 milions de pessetes (més de 6.300 milions de pessetes diaris), i que va significar, així mateix, que es destinessin a la investigació científica de caràcter militar més diners públics que no pas a la investigació civil. Una dimensió econòmica que ha estat capaç de promoure una indústria d'armament amb pèrdues constants, pagades pels ciutadans, però que, malgrat tot, ha prosseguit subministrant armes a una bona colla de països amb conflictes bèl·lics a casa seva.

No es pot enganyar així com així l'opinió pública i voler aparèixer com a pacificadors, sense haver renunciat ni a la preparació de la guerra ni a la defensa dels interessos per les armes. La no-violència ens ha ensenyat a respondre a aquestes situacions, i l'objecció de consciència, la no-col·laboració i la desobediència civil són probablement els millors remeis als desficiis que ens proposen.

Professor d'Economia Aplicada de la UAB